

U išèekivanju Božïæa

Autor Administrator

Božïæ
pred vratima

...Došla raskošna jelka sa svim
moguæim ukrasima, došle jaslice, obilje kolaèa i hrane, i darova za sve.
Ali, nikad više one èarolije, onog ushita, onog neèeg neponovljivog što
je vidio mali djeèak u svojoj prvoj Božïænoj noæi. Ona mu osta
utisnuta u svijest, kao mjerilo za sve ostalo u životu. Kao nešto
neponovljivo i neizrecivo...

*
*

*

I nakon toliko godina nije
teško vratiti slike iz djetinjstva. Malo selo u podnožju brijega. I zvjezdano
nebo. Božïæ. Badnja veèe. Dugo i nestrpljivo išèekivana. Snježna bjelina u
noæi i blaga titrava svjetla kroz prozore seoskih kuæa. Sve je tiho
i tajanstveno. Samo pokoji lavež i poneko dozivanje. Svi su u kuæama. Molitva.
Slama na podu. Sa zida svjetiljka lije treperavu svjetlost. Razjarcana
vatra u starom šparetu u kutu i razigrane sjene na zidovima. Miris
kruha i kolaèa. Badnjaci.

- Dobro vam došlo badnje veèe.

- I s tobom
zajedno“.

Idemo u štalu. S upaljenim svijeæama. Mater škropi svetom
vodom i moli.

- Koja je ovca ušla prva? Aha. Zrna.

Dobija vina iz
bukare i otesa glavom. Ne paše joj. Obilazimo i ostalu stoku. Molitva.
Blagoslov. Vraæamo se u kuæu.

U mraku isprobavam svjetiljku koju sam dobio od brata. Na baterije. Tri
svjetla: crveno, plavo, žuto. Zamisli, tko je bogatiji od mene? Ne bih je
dao ni za što na svijetu. Pa valjanje po slami: nalazim orašèiæ. Pa

novèiæ. Majko mila, kakvo bogatstvo. Mater stavlja kruh na okrugli stol. Vruæ, tanak, ukrašen križiæima: sriæa. Svatko dobija svoj komadiæ sriæe. I malo vina iz one iste bukare iz koje je pila Zrna. Uh, meni je jako, jako gorko. Opet molitva. Svi se spremaju za polnoæku. A ja se držim slame na podu. I mislim na kolaèe, koje ne smijem probati do ponoæi. Onda æu moæi do mile volje.

I ponavljaju se takvi moji Božiæi. Uvijek isti, uvijek lijepi, sveti. I mistièni. Kako rastem, moj radijus kretanja postaje širi. Ulazim i u druge kuæe zajedno sa svojom malom družinom.

- Dobro vam došao Božiæ i poroðenje Isusovo.

- I s tobom zajedno.

Cijelo je selo naš dnevni boravak. Nude nas kolaèima, orasima, lješnjacim. Ponekad, kad pretjeramo potjeraju nas, ali to nama nije ništa. Za koji èas smo opet tu, kao svoji u svom. Jedino u tim ranim slikama Božiæa ne vidim oca. Èesto je bio odsutan, negdje na poslu, ili na putu. Moždã je majka za to bila onako ozbiljna.

I onda je došla elektrièna struja. Umjesto žutotreperavog svjetla petrolejke na zidu zablještila žarulja. Rasvijetlilo se i èitavo selo. Nestalo onog mraka u kome si mogao vidjeti sve što si pomislio i htio. Nestalo badnjaka i slame, nestalo ovaca i procesija sa svijeæom voštanicom i s njima sve one èarolije i ushita. I molitva se nešto smanjila.

Došla raskošna jelka sa svim moguæim ukrasima, došle jaslice, obilje kolaèa i hrane i darova za sve. Ali, nikad više one èarolije, onog ushita, onog neèeg neponovljivog što je vidio mali djeèak u svojoj prvoj Božiænoj noæi. Ona mu osta utisnuta u svijest, kao mjerilo za sve ostalo u životu. Kao nešto neponovljivo i neizrecivo. Kako je to moguæe? Pa danas bi se samo sa sažaljenjem osvrnuli na takve prilike, takvu bijedu.

Odgovor je možda u tome što se radi upravo o doživljaju djeteta. Ali, zar nam i to ne govori kako je istinska sreæa ipak moguæa, da uopæe nije povezana s materijalnim, s raskoši. I da je tu sreæu moguæe uhvatiti jedino oèima i srcem djeteta?

A kako to postia? Naizgled teško. I nemoguæe.. A možda i nije. Zar nije dovoljno vidjeti èuðenje i sjaj na licu djeteta pred nekim novim jaslicama, ili nekim drugim enigmama našeg svijeta, pa da i sami postanemo dijete. A onda smo blizu istinske sreæe.

A.Bukovac.